הולכים על ביצים סביב הרמדאן

written by דוד מ' וינברג | 13.03.2024

יהיה נחמד אם מוסלמים פלסטינים בירושלים, יהודה ושומרון ועזה יתייחסו לחודש הרמדאן הקדוש שלהם (שהחל השבוע) כפי שהדת שלהם הועידה אותו להיות כחודש של צום, צדקה, תפילה, חרטה וחשבון נפש.

מוסלמים אדוקים רבים עושים זאת, אבל יהיה גם נכון לומר שרמדאן נחגג לא פעם באלימות מוסלמית, ובייחוד פלסטינית. הרמדאן מנוצל כתירוץ למלחמת קודש מואצת נגד ישראל.

בעלי הזיכרון הארוך יֵדעו לספר שמתקפת הפתע של מצרים וסוריה ביום כיפור הייתה בחודש הרמדאן. בחוגים ערביים רבים היא עדיין נקראת "מלחמת הרמדאן". איכשהו התפילה, החרטה וחשבון הנפש לא הספיקו כדי לעצור בעדם מלהתגנב ולפתוח במלחמה שגבתה את חייהם של 2,700 ישראלים.

וגם הצום לא. חיילים מצריים וסוריים קיבלו פטור מצום כדי שיתפנו לציווי הדתי של הריגת כופרים.

ובעלי הזיכרון הקצר (שרבים בממשל ביידן ובמחלקת המדינה של בלינקן אינם נמנים עימם) יכולים בקלות להיווכח שאויביה של ישראל השתמשו זה מכבר ברמדאן כדי לרצוח יהודים. בשנת 2016, חמאס שמח לכנות את הפיגוע הרצחני בשוק שרונה בתל אביב "מבצע הרמדאן", וחגג אותו כ"פיגוע הראשון של הרמדאן". עד מהרה יצאו לפועל פיגועי טרור נוספים נגד יהודים, והפכו את אותו רמדאן לחודש עקוב מדם במיוחד בישראל.

ההרג ברמדאן אפילו אינו מוגבל ליהודים. ב-2016 וב-2017 ביצע דאע"ש שני פיגועי תופת ברחוב הומה אדם בבגדד במהלך הרמדאן, עם מאות הרוגים מוסלמים. במהלך הרמדאן של 2016, מוסלמי קיצוני תקף את מועדון הלילה "פולס" באורלנדו שבפלורידה ורצח 49 אנשים. אלו אינן דוגמאות בודדות. ערבים נלחמו בעבר במלחמות אכזריות זה נגד זה במהלך הרמדאן.

והשנה, כמה מפתיע, שוב כולם חוששים מ"הסלמה" ברמדאן, בייחוד מכיוון שחמאס, והשופר שלו רשת השידור אל-ג'זירה, קוראים בהתמדה להרחיב את "מבול אל-אקצא" (קרי המלחמה הנוכחית שהחלה במתקפת חמאס ב-7 באוקטובר) גם לירושלים ולגדה המערבית, באמצעות טרור והתקוממות.

התוצאה היא שמערכת הביטחון בישראל מתריעה בפני מנהיגי ישראל שיש "לכבד" את הרמדאן, להיות "זהירים במיוחד" במהלך תקופה זו, ולא לעשות שום דבר ש"ירגיז" מוסלמים ברמדאן בייחוד בהר הבית ובסביבתו, שכן הרגשות המוסלמיים הם כה רגישים במהלך החודש הזה!

הנשיא ביידן אפילו הרחיק לכת עד כדי לרמוז שישראל צריכה לעצור את מלחמתה בחמאס

בעזה כדי שיתאפשר למוסלמים לקיים את הרמדאן כהלכתו, ולכאורה להתחבר סוף כל סוף לאותה רוח נדיבות מפורסמת של הרמדאן, שתוביל כמובן את חמאס להתרכך ולהסכים לעסקת חטופים רחבה (הלוואי, הלוואי שזה היה כך).

ליהודי וישראלי רגשות כאלה נשמעים מוזרים, וזה משום שהם אכן מוזרים. כפי שכתב בצורה מבריקה הרב סטיבן פרוזנסקי (לשעבר מהעיר טינק בניו ג'רזי וכיום ממודיעין), "לא זכור לי שאי פעם הרגשתי כה נסער בתקופת עשרת ימי תשובה בין ראש השנה ליום כיפור עד שחשתי דחף לרוץ ולתקוף גויים חפים מפשע, או אפילו כאלה שאשמים במשהו. ומעולם לא שמעתי על אף יהודי שהתשוקה הזו פוקדת אותו".

"ובאותו עניין, אף יהודי או כל אדם נורמלי, מוסרי, ובעל חשיבה נכונה לא יעלה על דעתו לצעוק 'אלוהים גדול' רגע לפני שהוא רוצח, אונס, שודד, עורף ראשים, מתפוצץ, דוקר או יורה בחפים מפשע, מכל סיבה שהיא. אולי מוסלמים טובים צריכים לנצל את הרמדאן הנוכחי לחשבון נפש, ולחשוב מה הדרך הנכונה לעקור את הרוע הפראי הזה מקרבם".

זו גזענות רכה של ציפיות נמוכות שבמסגרתה מי שמכונים "מומחי ביטחון", לצד פוליטיקאים, דיפלומטים ומדינאים מהנהנים בראשם ואומרים: "ובכן, כמובן, המתח תמיד גבוה יותר במהלך הרמדאן, ולכן יהודים צריכים להוריד פרופיל ולצפות לאלימות מוסלמית במהלך החודש הקדוש". סנטימנט כזה הוא עלבון לרוב המוסלמים בעולם, וגם לאינטליגנציה שלנו. זו המשמעות של כניעה לבריונים במקום להתעמת איתם ולנצח אותם.

כל זה מוביל אותי לעזות המצח הפלסטינית-ירדנית ולחולשה הישראלית בנושא הר הבית וסביבתו. הביטו כיצד ממשלת ישראל שקעה בשבועות האחרונים בהתייעצויות דחופות בשאלה כיצד והאם להטיל מגבלות על מבקרים ערבים, כדי למנוע מהומות בהר הבית במהלך הרמדאן.

המהלך נולד על רקע האיומים שתוארו לעיל, והגברת מאמצי הירדנים והרשות הפלסטינית בזירה הבינלאומית להתריע מפני "הסכנות שבכל ניסיון לשנות באופן חד-צדדי את הסטטוס קוו במקום הקדוש".

ביקורי ישראלים בהר הבית ומנייני התפילה היהודיים השקטים והלא רשמיים שמתאספים שם לפעמים מתוארים על ידם כ"הסתערות" ו"פלישה אלימה" למסגד אל-אקצא, וכ"ייהוד" של ירושלים והמקומות הקדושים למוסלמים.

היפוך האמת כאן זועק לשמיים! אם יש מישהו ששינה באופן חד-צדדי, בוטה ואלים את הסטטוס קוו בהר הבית ב-25 השנים האחרונות הרי שאלו הגורמים הפלסטיניים והאסלאמיים הקיצוניים, שהפכו את ההר לבסיס של פעולות עוינות נגד ישראל במקום לדאוג שיישמר מתחם שקט לתפילה.

ישראל, לעומת זאת, פעלה באיפוק מרבי מול התוקפנות הערבית.

פרובוקטורים מהווקף ומהתנועה האסלאמית תקפו בעבר מבקרים יהודים בהר, מתפללים יהודים בכותל מתחת להר, ומתפללים יהודים שהיו בדרכם לכותל. הם תקפו אזרחים של האמירויות ושל בחריין שהתפללו במסגד אל-אקצא (משום שמדינות אלו חתמו על הסכמי אברהם), והגבילו מאוד את זכויות הביקור בהר הקדוש של כל מי שאינם מוסלמים. הם מנצלים את דרשות המסגד שעל ההר כדי להטיף לשנאה ולאלימות נגד ישראל.

הווקף גם ביצע פרויקטים עצומים ובלתי חוקיים של בנייה על ההר ומתחתיו, תוך השמדה מכוונת של אוצרות ארכאולוגיים יהודיים בני מאות שנים (ארבע מאות משאיות מלאות בהריסות עתירות בממצאים ארכאולוגיים הושלכו אחר כבוד על ידי הווקף כפסולת בעמק קדרון. מאז נמצאו בהריסות אלפי חפצים מתקופות בית המקדש).

מחמוד עבאס ממשיך לקדם קמפיין רחב היקף נגד זכויותיה ההיסטוריות של ישראל בירושלים. בספטמבר 2015 הוא צווח על רגליים יהודיות "מטונפות" ש"חיללו" אתרים קדושים למוסלמים ולנוצרים בירושלים. "אל-אקצא הוא שלנו וכך גם כנסיית הקבר", שאג. "אין להם (ליהודים) זכות לחלל אותם ברגליהם המטונפות. לא נאפשר להם לעשות זאת, ונעשה כל שביכולתנו כדי להגן על ירושלים".

במקביל, ובניגוד לכל ההבנות, אפשר הווקף שבשליטת הרשות הפלסטינית להניף בהר הבית דגלים של דאע"ש, חמאס, התנועה האסלאמית וטורקיה, ואף כרזות מקפיאות דם עם קריאות להשמדת ישראל והעם היהודי.

והינה, השיח המתסיס והנתעב הזה אומץ על ידי פרוגרסיביים מערביים תמימים (ולא כל כך תמימים) שמקשקשים על פעולות "התגרות בלתי מקובלות" של ישראל בהר הבית, על הכוח ה"מופרז" שישראל מפעילה, ועל "הפרות" של הסטטוס קוו מצידה.

אפילו דוברים מערביים בעלי כוונות טובות, כמו דובר משרד החוץ של ארה"ב, נפלו קורבן לשקר הגדול, עם דברי הבל מפייסים על הצורך של "כל הצדדים להרגיע את המתיחות ולכבד את הקדושה והסטטוס קוו של האתרים הקדושים בירושלים".

כל הצדדים צריכים להרגיע את המתיחות? הסטטוס קוו? על מה הם מדברים? יש רק צד אחד שהסלים במתכוון את האלימות בירושלים וחילל בהתרסה את הר הבית ב-25 השנים האחרונות הצד הערבי! הפלסטינים הם שהפכו את אל-אקצא ואת רחבת ההר כולה למטה אקסטריטוריאלי להפצת שקרים מקפיאי דם על ישראל.

למעשה, הסטטוס קוו החדש על הר הבית הוא של אלימות פלסטינית והדרה אסלאמית. זה הסטטוס קוו שמנהיגי המערב דורשים מישראל לשמור?

למרבה הצער, נראה שממשלות ישראל נותרו אילמות לנוכח ההשמצות שעומדות במרכז הנרטיב הפלסטיני-אסלאמי בעניין הר הבית והנוכחות היהודית בציון. גם עכשיו, כאשר חמאס ובעלי

בריתם ביהודה ושומרון נמצאים במלחמה עם ישראל, מנהיגי ישראל מעדיפים כל העת לשמור על השקט, או "להחזיר את השקט" לאחר כל גל של תקיפה פלסטינית, ונשבעים אמונים ל"סטטוס קוו" שמזמן כבר איננו.

וכאילו כל זה אינו מספיק, לירדן יש חוצפה לבקש מישראל כרגע הקצאת מים נוספת. גם כאשר מלכת ירדן ראניה ממשיכה להכחיש ולהמעיט מחומרת מתקפת ה-7 באוקטובר, וראש הממשלה הירדני בישר אל-ח'סאונה ושר החוץ שלו איימן ספדי משמיצים את ישראל ברטוריקה אנטי-ישראלית ארסית במיוחד, ירדן רוצה 50 מיליון קוב מים נוספים מעבר לכמות שישראל מחויבת לספק במסגרת הסכם השלום מ-1994.

אבל היי, ברוח הפיוס של הרמדאן, מה הם 50 מיליון קוב של מים בין חברים?

פורסם במקור ראשון, בתאריך 13.3.2024.